

SZÉP/ÍRÁS

MARNO JÁNOS

Spirálisok

Báthori Csabának, válaszul
a Ted Hughes *Rigók* című vers fordítására

*Ablaktáblánkkal dulakodik a szél,
a tok moccanatlan, patkóbelem mint
acélhuzal feszül, acélspirális,
acélrugó, pszichiáterünk, dr.
Rigó szakállá úszik be az esővel,
és a folyosó, az ódon és ormótlan
kanapéval, fotelekkel, lógó
vezetékekkel, kábellel a mennyezetről,
meg a két-három óra várakozási
idő. A járóbeteg jár rosszul, nem
a bent fekvő. A bent fekvő fölkel
és odacsoszog a nővérszoba elé,
nyitva az ajtó, minek kopogna, elég,
ha hosszasan motyogva álldogál csak
a küszöbén. Néha énekel. Rigó
főorvos úr nem hordja le a betegét
semmiségekért, sem, ha az illető
megmakacsolja magát. Táblánk külső,
a párkányra lejtő fapereme nem
húzhatja már sokáig, hosszanti
repedéseit tovább feszegetik
a harlekinkaticák, mihelyt alább
hagy a vihar és szikkadni kezd a léc.
A nővérek megszakadnak a nevetéstől,
ember legyen, aki megmondja, miért.*

A színművészet

Hommage à Kállai Ferenc,
a színészóriás emlékének

*Merőben más az ember. Jól áll neki,
ha szerencsével jár, jól, ha elbotlik
önnön árnyékán, mikor rézsút süt
a hátába a nap. Mert belemerült*

*jött-ment gondolataiba, melyekhez
magától soha nem lett volna köze,
csak hát a színészmesterség sem alszik
benne olyan mélyen, mint kellene
a nyárvégi tömegközlekedésben.
Az embert a szakmája tartja ébren
éjjel-nappal, a színpad mintha sír-
kamrája volna idegrendszerében,
amit szüntelenül ide-oda
cipel, a valóságtól távolodva
minduntalan. Egy-egy durva hiba
csak segítségére van. Hangja testet
öltve elegyül rögvest az árnyal,
mely ezáltal egyben elválnak tőle,
és döngve-dongva körülötte szárnyal*

Szerelem a tanyán

*Ronda, augusztustalan időjárás,
koromesővel, kétségbeeséssel,
valami gyászzenére lassúznak
az özvegygel, majd a tini lányával,
fehér bőre, mint a zsírszalonna
fénylik, kitáncolunk az éléskamrába,
nem úgy, mint a cseh filmekben szerettek
disznólkodni az alkotók, hanem
inkább az ezoterikus Lynch lencsében
fennakadva, és felfúva és össze-
töpörödve, bár lassacskán belőle
is kiábrándulhatunk. De mindegy. Hadd
látszódjunk egyszer mi is a bimbózó
hangok árnyékában, ingujjra vetkőzve,
mint Görbe János a magyar film gyászos
történetében annyiszor. Mi vitte
el az agronómust, még nem világos
előttem. Töltőtollamból szívárogo
a tinta, onnan a folt, mely ott terjeng
a fehér ingmellemen bársonykéken,
a kis félárva tini rémületére.
Sikert is aratok vele az éjjel,
lévén a folt a szívtájékom éke,
és lázas szívet sejtet, szerelmeset,
ami pedig nem vagyok, csak leszek,
ha nem jön közbe egy másik szerelem.*

